

Arrest

**nr. 51 620 van 25 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarig kind X, en die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 september 2009 toe in België en diende op 15 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 31 mei 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Azeri staatsburger en van Azeri origine te zijn. Sinds begin 2008 werd u regelmatig opgebeld door personen die uw dochter beledigden en bedreigden. Ze vertelden u en uw dochter dat uw ex-man, met wie u nog contact hield, zijn professionele activiteiten moest stoppen. Uw ex had een goed draaiende handelszaak. De personen die u opbelden, handelaars uit Nakitchevan, waren volgens u jaloers op uw ex . Ze namen het uw ex ook kwalijk dat hij van Turkse origine was. Op 19 mei 2009 kwamen deze personen naar jullie thuis. Opnieuw beledigden en bedreigden ze uw dochter. Hierna ging u samen met uw dochter inwonen bij een vriendin. Uw dochter ging om veiligheidsredenen ook niet meer naar school. U belde uw ex om hem op de hoogte te brengen van deze zaken. Op 21 mei 2009, in jullie afwezigheid, kwamen deze personen nogmaals langs en haalden heel het huis overhoop. U probeerde uw ex te bellen, maar u kreeg geen antwoord meer. Sindsdien heeft u van hem geen nieuws meer. Uit vrees voor vervolgingen op uw dochter besliste u het land te verlaten. Op 28 augustus 2009 vluchtten u en uw dochter uit Azerbeidzjan . Op 11 september 2009 kwamen jullie aan in België waar u op 15 september 2009 asiel aanvraag. U heeft in België geen nieuws meer vernomen in verband met uw ex man of in verband met jullie problemen.

B. Motivering

Bij onderzoek van uw dossier zijn verschillende elementen naar voor gekomen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Eveneens zijn er elementen aanwezig die maken dat uw aangehaalde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, ongegrond is.

Vooreerst kan verwacht worden dat u trachtte bescherming te zoeken tegen de vervolgers bij de autoriteiten van uw land. U verklaart dat een vrouw alleen geen klacht kan indienen omwille van de negatieve houding tegenover vrouwen in Azerbeidzjan, in het bijzonder bij de politie, U voegt er aan toe dat de aanwezigheid van een man wel had kunnen helpen (CG, p.4,5). Geconfronteerd met het feit dat u een man had kunnen meenemen, bv. de man van de vriendin waar u de laatste maanden verbleef, antwoordde u dat u hen niet in de problemen wou brengen (CG,p.5). De Commissaris-generaal meent echter dat u minstens had moeten proberen bescherming te vragen bij de autoriteiten van uw land vooraleer internationale bescherming te zoeken, dat u wel degelijk een man had kunnen vragen om mee te gaan, en dat er geen objectieve elementen zijn die maken dat een vraag om bescherming een bijkomend risico zou inhouden.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat er wat u en uw dochter betreft, een intern vluchtalternatief binnen Azerbeidzjan mogelijk lijkt om te ontsnappen aan de bezoeken en intimidaties van uw vervolgers. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u steeds in Baku heeft geleefd en u zich geen leven buiten Baku kan inbeelden (CG,p.5). Dit is echter geen afdoende verklaring om geen intern vluchtalternatief te overwegen. U haalt immers geen elementen aan waardoor u elders in Azerbeidzjan enige vrees zou moeten hebben, of elementen die het u en uw dochter onmogelijk maken om elders in Azerbeidzjan te wonen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw relaas moet het volgende worden vastgesteld :

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaart u dat u problemen kreeg nadat uw ex op zekere dag verdween (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter het omgekeerde, u verklaarde al problemen te hebben sinds begin 2008. Nadat u geen nieuws meer kreeg van uw ex, ging u bij een vriendin wonen waarna u en uw dochter geen problemen meer hadden (CG, p.2-4).

Ook uw houding in België ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees. U heeft immers geen enkele keer contact opgenomen met mensen in Baku (familie, vrienden, burens,..). U verklaart dat er afgesproken was dat men u ging contacteren als er nieuws was, en dat u onvoldoende geld heeft om zelf te bellen (CG, p.5,6). Deze elementen zijn volgens de Commissaris-generaal geen excuus om niet zelf te informeren naar het lot van uw ex en eventuele nieuwe problemen aangaande de situatie van u en uw dochter.

Om bovenstaande redenen (elementen van ongeloofwaardigheid, onvoldoende getracht bescherming te zoeken en de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief), kan evenmin een reëel risico op lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld..

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw rijbewijs en de identiteitskaart van uw dochter betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de *"principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces"*. Verzoekster houdt een theoretisch betoog over de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en oefent inhoudelijke kritiek uit op de verschillende overwegingen uit de bestreden beslissing. Zo meent zij dat het Commissariaat-generaal verzoeksters bewering dat vrouwen moeilijk alleen klacht kunnen gaan neerleggen bij de politie omdat de klacht niet in overweging wordt genomen, niet betwist en bijgevolg als vaststaand dient te worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal beperkt zich volgens verzoekster tot de stelling dat verzoekster de echtgenoot van haar vriendin die haar onderdak had verleend, bij de zaak had moeten betrekken *"en te stellen dat er geen objectieve elementen zijn die maken dat een vraag om bescherming een bijkomend risico zou inhouden"*. Verzoekster merkt op dat zij niet in staat was het gezin dat haar en haar dochter onthaalde bijkomende diensten te vragen. Het gezin ontving haar op een moment dat de bedreigingen reeds geuit werden en verleende haar verder onderdak wat een heel moeilijke situatie was waardoor zij wensten dat verzoekster zo snel mogelijk het land zou verlaten. Volgens verzoekster is het volledig absurd in die context te oordelen dat de echtgenoot van haar vriendin haar zou hebben bijgestaan bij het neerleggen van de officiële klacht. Verzoekster heeft erop gewezen dat de druk die het gezin onderging te wijten was aan een groep Azeri die georganiseerd is als een maffia en die niet aarzelde bedreigingen te uiten en hun huis te vernielen. Verzoekster verwijst verder nog naar een verslag van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin volgens haar wordt bekrachtigd dat de vrouw in Azerbeidzjan een ondergeschikte positie heeft.

Verder stelt verzoekster met betrekking tot het intern vluchtalternatief dat zij zich geen leven buiten Baku kon inbeelden, maar dat de vraag niet werd gesteld om welke reden zij buiten Baku vrees zou koesteren. Verzoekster wijst erop dat de etnisch gemengde origine van haar dochter voor problemen kan zorgen en bovendien de staat corrupt is en gebonden aan de maffia die overal in Azerbeidzjan aanwezig is en derhalve meent nergens in Azerbeidzjan veilig te kunnen leven.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoekster dat het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een half uur in beslag nam en derhalve niet als ernstige basis voor een vergelijking kan dienen. Zij wijst erop dat herhaaldelijk meerdere vragen werden gesteld op het Commissariaat-generaal om verduidelijking te bekomen nopens de chronologie van de gebeurtenissen daar verzoekende partij verward was, maar dat haar uiteenzetting volledig coherent was. Verzoekster benadrukt dat haar problemen *"crescendo zijn gegaan en tot gewelddaden zijn uitgelopen in 2009"* (sic).

Aangaande verzoeksters gebrek aan contacten met mensen uit Baku na haar vlucht, oppert verzoekster dat het Commissariaat-Generaal geen objectieve reden geeft waarom de uitleg van verzoekster niet kan worden aanvaard en beperkt zich tot de stelling dat zij geen excuus heeft. Verzoekster verwijst naar de afspraak dat haar familieleden haar zouden bellen als er iets nieuws tussenkomt. Zij wijst er ook op dat het Commissariaat niet concreet uitlegt hoe zij aan geld zou kunnen komen gezien zij in een centrum verblijft en totaal onvermogen is.

Wat de door haar neergelegde documenten betreft, merkt verzoekster op dat hieruit de gemengde etnische origine van haar dochter blijkt en dat haar problemen verbonden zijn aan de Turkse etnische origine van haar ex-man en haar dochter, maar dat dit element door het Commissariaat-generaal niet werd onderzocht. Ten slotte werpt verzoekster met betrekking tot de subsidiaire bescherming op dat deze enkel werd onderzocht in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er wordt geen reden aangegeven waarom de subsidiaire bescherming niet zou kunnen worden toegekend zoals

voorzien in artikel 48/4, §2,b) van de vreemdelingenwet aangezien “*verzoekende partij als alleenstaande vrouw bijzonder bloot staat om effectieve bescherming te bekomen*” (sic).

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de “*principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces*”, aangezien zij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze deze beginselen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing is gebaseerd op een aantal motieven. Vooreerst wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het feit dat verzoekster heeft nagelaten bescherming te vragen bij de autoriteiten van haar land alvorens internationale bescherming te zoeken. Bovendien heeft verzoekster geen intern vluchtalternatief binnen Azerbeidzjan overwogen om aan de problemen te ontsnappen. Tenslotte kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas omwille van het feit dat zij verschillende versies gaf over de aanvang van de problemen en haar totale gebrek aan contact met mensen van Baku en actuele informatie uit Baku met betrekking tot haar problemen.

2.6. De Raad wenst in de eerste plaats te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

2.7. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

2.8. Verzoekster tracht een verschoningsgrond aan te reiken voor haar verzuim om een beroep te doen op de lokaal aanwezige autoriteiten. Haar bewering dat zij het gezin dat haar had opgevangen niet extra kon belasten, kan geen verklaring vormen voor het feit dat zij geen enkele man bereid zou kunnen vinden haar bij te staan bij de neerlegging van de klacht, zo zij ervoor terug zou deinzen dit op eigen houtje te doen. Haar verwijzing naar het rapport met betrekking tot de ondergeschikte positie van de vrouw in Azerbeidzjan bespreekt een algemene situatie, maar laat niet toe te besluiten dat vrouwen niet bij machte zouden zijn een klacht bij de politie neer te leggen wanneer zij slachtoffer zouden worden van bedreigingen. In het rapport wordt trouwens expliciet vermeld dat vrouwen in Baku, waar verzoekster benadrukt steeds geleefd te hebben, een betere toegang hebben tot faciliteiten (verzoekschrift, p. 7). Uit

het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar overtuiging dat een vrouw alleen geen klacht kan indienen enkel baseert op vermoedens (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/05/2010, p. 5). Er is bijgevolg, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, geen enkel objectief element voorhanden waaruit blijkt dat een vraag om bescherming een bijkomend risico zou inhouden.

2.9. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kan het statuut van vluchteling geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kan verwachten. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd met betrekking tot het intern vluchtalternatief tot tweemaal toe aan verzoekster volgende vraag gesteld: *“Indien u en uw dochter elders in Azerbeidzjan zouden wonen, denkt u dat jullie nog problemen zouden hebben ?”*. Verzoekster gaf hierop ontwijkende antwoorden over de voorbereiding op de unief van haar dochter en over het feit dat zij zich geen leven buiten Baku zou kunnen voorstellen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/05/2010, p. 5). In haar ontwijkende antwoorden werd helemaal niet verwezen naar de etnische gemengde origine van haar dochter of de corruptie en maffiabindingen bij de overheid in Azerbeidzjan die overal aanwezig zouden zijn. Via deze ongestaafde bewering uit haar verzoekschrift breidt verzoekster *a posteriori* de territoriale spreiding van haar beweerde vervolging uit. Verzoekster heeft echter geenszins aangetoond dat zij nog bedreigingen zou ontvangen van de concurrenten van haar echtgenoot die tot de Negchivan-stam behoorden (stuk 13, Vragenlijst, p; 2) indien zij zich buiten Baku zou vestigen.

2.10. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Blijkens de gegevens van het administratief dossier verklaarde verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar problemen een aanvang namen sinds de verdwijning van haar man (stuk 13, Vragenlijst, p. 2). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoekster vreemd genoeg dat haar problemen een aanvang namen in 2008 waarbij zij telefonische bedreigingen ontving, zij in de loop van mei 2009 tweemaal werd bezocht door de concurrenten van haar man en dat er sindsdien van haar man geen spoor meer is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/05/2010, p. 3-4). Verzoekster wijst ter verschoning enerzijds op de snelheid waarmee het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgerond. Nochtans blijkt uit de vragenlijst dat het verslag aan verzoekster in het Azeri werd voorgelezen, zij hierbij geen bijkomende opmerkingen maakte en het verslag heeft ondertekend, waarbij ze bevestigt dat de verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 13, Vragenlijst, p. 2-3). Anderzijds wijst verzoekster op het feit dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verward zou zijn geweest. Geen enkel element uit het administratief dossier ondersteunt echter deze verwarring, waardoor de door verzoekster opgegeven gronden ter rechtvaardiging van de tegenstrijdigheden geenszins kunnen worden aanvaard. De Raad merkt trouwens op dat verzoekster in wezen ‘toegeeft’ dat zij totaal uiteenlopende versies heeft gegeven over de chronologie van de vervolgingsfeiten, waardoor zij de motieven van de bestreden beslissing op dit punt eerder bevestigt.

2.11. Van een asielzoeker kan eveneens redelijkerwijze worden verwacht dat hij adequate inspanningen zou leveren om actuele informatie te bekomen aangaande de verdere ontwikkelingen in zijn eigen vervolgingsproblemen en de situatie van familieleden. Verzoeksters *a posteriori* bewering dat werd afgesproken dat haar familieleden haar zouden contacteren als er iets tussenkomt en haar verwijzing naar geldgebrek biedt geen overtuigende verklaring voor haar manifest gebrek aan inspanningen om contact te zoeken, bijvoorbeeld met het gezin dat haar in Baku had opgevangen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, komt het niet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe uiteen te zetten hoe verzoekster aan inkomsten moet geraken. Verzoeksters gebrek aan belangstelling is in elk geval moeilijk te rijmen met de ingrijpende aard van de door haar beweerde vervolgingsfeiten.

2.12. Waar verzoekster betoogt dat de door haar neergelegde stukken de etnische origine van haar man en dochter aantonen, merkt de Raad op dat dit aspect helemaal niet wordt betwist. Verzoekster blijft echter volstrekt in gebreke aan te tonen dat zij en haar dochter, zoals zij beweert, omwille van die etnische achtergrond, daadwerkelijk werden bedreigd door concurrenten van haar man.

2.13. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming oppert verzoekster dat de beslissing geen motieven bevat met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de

subsidiare beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiare beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het verzuim om de nationale bescherming in te roepen, het intern vluchtalternatief en de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen vormen eveneens de motieven op grond waarvan niet kan worden aangenomen dat verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Azerbeidzjan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals voorzien in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeksters relaas en de overige gegevens waarop de Raad vermag acht te slaan laten niet toe te besluiten dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN